

Lov ydede udredes uden Hensyn til de paagældendes økonomiske Forhold, er en Logisk Følge af, at Sikringen eller Forsikringen skal betragtes som en integrerende Del af den hele Arbejdsaftale, hvis Vilkaar jo ere uden Paavirkning af den enkelte Arbejders økonomiske Stilling og Antallet af hans Familienmedlemmer. Af samme Grund er det ikke unaturligt, at der indrømmes den erstatningsberettigede Dispositionsret over Erstatningen, naar der ikke er særlige Grunde, som tale derimod, eftersom han jo ogsaa har Dispositionsret over enhver anden, for ham af Arbejdsforholdet flydende Pengeindtægt, om der end maa indrømmes Lovgivningsmagten, naar den tildeles og saavidt muligt tilsikrer ham denne ny Ret, Berettigelse til at indskrænke Friheden i saa Henseende.

Hvad foran er udtalt om Industriens Pligt til efter bestemte Regler som Driftsudgift at yde Erstatning til tilstadekomne Arbejdere og til omkomnes efterladte for Driftsulykker, ster fuldt ud Fyldest ved det forelagte Lovforslag, hvorfor Udvalgets Flertal da ogsaa væsentlig har kunnet tiltræde denne Del af Forslaget. Men Forslaget gaar i sin anden Afdeling ud paa, at Ulykker, som indræffe i usfarlige Erhverv, og Ulykker, som ramme Arbejdere, der arbejde for egen Regning uden Arbejdsgivere, skulle — som foran berørt — behandles efter de selvsamme Erstatningsregler og paa det offentlige Beskostning. Heri er Udvalgets Flertal altsaa ikke enigt med Forslaget, men mener derimod, at naar man med en særlig Begrundelse lægger den Byrde paa den større Industri, at den, om end paa begrændet Maade, skal overtage Forsørgelsen af sine ved Driftsulykker tilstadekomne Arbejdere og af sine omkomne Arbejders efterladte, og saaledes skaber en ny Ret særlig for disse Arbejdere under deres særegne Forhold, saa gaar det ikke an, hvor netop den samme Begrundelse ikke kan gives, at tildele alle de øvrige Arbejdere den samme Ret over for det offentlige. Det har altid været erkendt, at det offentlige Hjælp bør være betinget af en tilstedeværende Trang, og at den Støtte, som derefter ydes, bør have den Form, som det offentlige ønsker at give den, for at tilvejebringe Sikkerhed for, at Understøttelsen anvendes paa en Maade, som falder sammen med det offentlige Interesse, og at den hører op, naar Trangen ikke længer er til Stede, hvilket kun kan naas igennem periodiske Udbetalinger. Den Afgang til en Kapitaludbetaling, som Lovforslaget aabner for de under Industriens Forsorg henlagte Arbejdere, og som Udvalget mener kan begrundes og bør lades aaben for disse med nogen Begrænsning, selv om den undertiden vil blive benyttet paa en saadan Maade, at en Forsørgelse ikke tilvejebringes for hele Livet, den bør sikkert ikke være aaben, hvor Talen er om Understøttelse fra det offentlige, som jo skulde ydes af almindelige humane Hensyn og ikke som Opfyldelse af et i en Arbejdsaftale retlig begrundet Erstatningskrav.

Udvalgets Flertal har derfor ment af Forslaget at burde udstille alle de Bestemmelser, som angaa den offentlige Understøttelse, saaledes at kun Industriarbejdernes Krav hos Industrien efter Driftsulykker i farlige Virksomheder bliver tilbage, hvorved man ogsaa kommer i Overensstemmelse med udenlandsk Lovgivning paa dette Omraade.

Paa den anden Side har Udvalget været ivrigt befastiget med det Spørgsmaal, paa hvilken Maade man da kunde komme de Arbejdere til Hjælp, som forulykke i Virksomheder — Haandværk, Landbrug og Stovbrug, — der ikke indbefattes under Arbejdsgivernes Erstatningspligt, og saadanne, der arbejde for egen Regning. Af de fremsatte Forslag har det bundet mest Tilslutning, som gaar ud paa ved særlig Lov at inddrage de paagældende Arbejdsinvalidier under den offentlige Forsorg under samme Forhold og paa samme Maade, som Personer over 60 Aar indgaa under Lov af 9de April 1891 om „Alberdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet“. Hvorledes et Flertal af Udvalget har ment, at en saadan Lov kunde affattes, vil fremgaa af det vedføjede Forslag til Lov om „Understøttelse til Arbejdsinvalidier efter Ulykkestilfælde under Arbejdet“. Med denne Lov som Supplement til Industriarbejdernes Forsørgelseslov vil i Virkeligheden enhver Arbejder paa Landjorden i vort Land, som kommer til Skade under sit Arbejde, have en lovhjemlet Ret til Støtte, idet man da har henlagt til Industrien Byrden af de Ulykkestilfælde, som den rettelig bør bære, og den øvrige Byrde under det offentlige i Overensstemmelse med Forslagstillerens Tanke, men dog paa en saadan Maade, at ingen principielle Svændinger kunne rejses derimod; thi alle ville sikkert være enige i, at man ingen Betænkeligheder bør nære ved at behandle Arbejdsinvalidier efter uforføjede Ulykkestilfælde under Arbejdet paa en lige saa human Maade og efter samme Regler som de gamle, der ikke kunne sørge for sig selv.